

Folyamatos bámulat

Úszom, áramos víz ülén,
úszom kitartón, egyedül. . .
Tüdőm tágul, erőm vagyok –,
s szorongva pillantok körül.

Ily gonddal ki rendezte el
mind e vizeknek partjait?
E csilló ábrándképeket
ki tartja lágy ringásban itt?

Elbámulok és kérdezem:
E harsány fény mitől örök. . .?
Bámulok, és úszom tovább,
kacajok és könnyek között

Így telik óra, így az év:
beléfáradnom nem lehet. . .
E vizekből ki nyert vajon
annyi smaragdöt, gyöngyöket?

Gyászos hírrel ki sújt le rám?
Ki perzseli ki majd szemem?
E táj kebléről mily erő
téphet le engem, istenem. . .?

Lothár László fordítása

Bennem a reggel

Elhagytam magam, s nem lelem.
Hideg dohányfüst. . . Hát ez az:
Ebből kell magam mentenem;
lássam: mi hazug – s mi igaz. . .

Nem is tudom már, hol van ő –,
nincs itt a kedves, nincs velem,
Megfoghatatlan a jövő,
és még inkább az – a jelen.

Magamtól mint is szöktem el?
Hogyan talált rám ez az éj?
Mint szobrot borít a lepel
– avatás előtt, hófehér –,

s a lepel alatt egyre forr
a kétkedés csak meg a hit:
Szép-szótalanul a szobor
meggyőző-e vajon valakit?

Az éj szorít még – de nehéz!
halál-határ és félelem. . .
A mélység arcát üde kéz
mutatja reggel, könnyeden –,

s bánatom arcán fellegek
fátyola immár nem lobog. . .
Az óra elmúlt: kelhetek.
Bennem a reggel! Indulok!

Lothár László fordítása